

Arrest

nr. 186 287 van 28 april 2017
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 26 april 2014 (bij faxpost) heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 22 april 2017 houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 22 april 2017.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 april 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 april 2017 om 14.00 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D.G. PIERRE, die *loco* advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn en geboren op 9 januari 1995, komt op 27 juni 2008 België binnen als minderjarige. Hij is vergezeld van zijn ouders en zus.

Op 8 maart 2012 en op 27 juni 2012 worden verblijfsaanvragen ingediend op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet op grond van de medische situatie van verzoekers moeder onontvankelijk verklaard.

Op 9 januari 2013 bereikt verzoeker de leeftijd van achttien jaar.

Op 31 januari 2013 dient verzoeker een asielaanvraag in.

Op 27 maart 2013 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd.

Op 29 april 2013 wordt een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet die het gezin had ingediend op 8 november 2011, onontvankelijk verklaard. Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 113 371 van 6 november 2013 wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen.

Op 6 mei 2013 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel genomen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13^{quinquies}).

Op 15 november 2013 dienen verzoeker en zijn familie een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 11 december 2013 dienen verzoeker en zijn familie een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 14 maart 2014 wordt de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard ten opzichte van verzoeker.

Op 19 maart 2014 wordt de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard.

Op 19 maart 2014 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel genomen om het grondgebied te verlaten.

Op 19 maart 2014 wordt ten opzichte van verzoeker een inreisverbod genomen (bijlage 13^{sexies}).

Bij arrest van de Raad nr. 136 982 van 23 januari 2015 wordt het inreisverbod vernietigd.

Op 22 april 2017 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel genomen om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13^{septies}). Dit is de bestreden beslissing:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

naam: H.

voornaam: A.

geboortedatum: 09.01.1995

geboorteplaats: J.

nationaliteit: Armenië

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend artikel / volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

□ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 19.03.2014 dat hem betekend werd op 28.03.2014. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een bevel om het grondgebied te verlaten, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken.

Een dwangverwijdering is proportioneel.

Geen termijn wordt, gelet op wat voorafgaat, toegekend.

Betrokkene volgde doorheen zijn minderjarigheid uiteraard alle procedures van zijn ouders.

Betrokkene heeft een asielaanvraag op 31.01.2013 ingediend. Deze aanvraag werd definitief afgesloten met een negatieve beslissing door het CGVS op 23.03.2013. Deze beslissing en een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen (bijlage 13qq van 6.05.2013) werd per aangetekend schrijven betekend aan betrokkene.

Betrokkene heeft tevens op 15.11.2013 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 16.01.2014. Deze beslissing is op 20.02.2014 aan betrokkene betekend.

Betrokkene heeft tevens op 11.12.2013 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 19.03.2014. Deze beslissing is op 28.03.2014 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied onmiddellijk te verlaten. Betrokkene kreeg tevens een inreisverbod van 3 jaar betekend om dat niet werd voldaan aan de terugkeerverplichting (in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980)

Op 07.03.2012 werd ten laste van betrokkene een PV opgesteld voor diefstal door de politie van Schelde Leie. (PVGE.18.L5.000254/2012). Er bestaat een risico op een nieuwe schending van de openbare orde

Betrokkene verklaart in België te verblijven samen met zijn ouders. Het begrip 'gezinsleven' in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM. De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België.

Hij verklaart bovendien ook dat zijn zus bij hen woont. Het bepalen van een gemeenschappelijke verblijfplaats volstaat niet om een gezinssituatie, zoals bepaald in artikel 8 EVRM, te scheppen. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden van het bevel om het grondgebied te verlaten:

Betrokkene is niet in het bezit van de vereiste reisdocumenten op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn/haar onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 19.03.2014 dat hem betekend werd op 28.03.2014. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een bevel om het grondgebied te verlaten, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken.

Een dwangverwijdering is proportioneel.

Geen termijn wordt, gelet op wat voorafgaat, toegekend.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid en van artikel 74/8 §1, vierde lid (aanhoudingsmandaat) van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

De vreemdeling belemmert of ontwijkt de terugkeer of de verwijderingsprocedure:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 19.03.2014 dat hem betekend werd op 28.03.2014. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in bezit is van aan geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden .

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, E.V.,attaché gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, de Politiecommissaris van/de Korpschef van de politie van Brussel Sint Jans Molenbeek en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Vottem, de betrokkene, H., A., op te sluiten in de lokalen van het centrum te Vottem vanaf 23/04/2017.

(...).”

Op 22 april 2017 wordt ten opzichte van verzoeker tevens een inreisverbod genomen (bijlage 13sexies).

Op 24 april 2017 wordt verzoeker gehoord, hij geeft aan eerst met zijn advocaat te willen overleggen.

2. Over de vordering tot schorsing

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of

terugrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

2.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed. Dit wordt ook niet betwist door de verwerende partij. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2, van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “*middel*” wordt begrepen: “*de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden*” (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (*cf.* EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, *Čonka/ België*, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, *Silver en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het

moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

In een enig middel wordt de schending aangevoerd van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn *juncto* artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

2.3.2.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 7, eerste lid, 1° en artikel 74/14, § 3, 4° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten en dat geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan omdat verzoeker niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht samen met de aangevoerde schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

2.3.2.2. Inzake de aangevoerde schending van artikel 5 van de terugkeerrichtlijn en van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, voert verzoeker aan dat hij een gezinscel vormt met zijn ouders. De stelling van de verwerende partij dat verzoeker niet aantoonde een gezinscel te vormen met een vreemdeling met een legaal verblijfsrecht in België is onjuist en in strijd met het administratief dossier, verzoekers

vader heeft immers een legaal verblijfsrecht in België. Verzoeker wijst er tevens op dat hij niet onder een inreisverbod stond omdat dit vernietigd werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dat hij hetzelfde procedurele parcours doorlopen heeft als zijn ouders en dat diverse woonstcontroles aantonen dat hij op hetzelfde adres woont, dat verzoeker daadwerkelijk afhankelijk is van zijn ouders in België omdat zijn vader over een legale verblijfstitel beschikt, verzoeker legt een attest voor waaruit blijkt dat hij als gezinslid recht heeft op dringende medische hulp, hij legt een doktersattest voor waarin wordt geattesteerd dat hij deel uitmaakt van het gezin. Verzoeker stelt dat geen rekening wordt gehouden met deze elementen.

In de bestreden beslissing wordt het volgende overwogen over verzoekers gezins- en familieleden:

“Betrokkene verklaart in België te verblijven samen met zijn ouders. Het begrip ‘gezinsleven’ in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM. De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België.

Hij verklaart bovendien ook dat zijn zus bij hen woont. Het bepalen van een gemeenschappelijke verblijfplaats volstaat niet om een gezinssituatie, zoals bepaald in artikel 8 EVRM, te scheppen. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.”

Verzoeker betwist dat hij geen feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Hij stelt dat zijn vader over een legaal verblijf beschikt door zijn Poolse verblijfstitel.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat verzoekers vader op legale wijze in België verblijft. Verzoeker voegt nu bij het verzoekschrift een kopie van een Poolse verblijfskaart van zijn vader, maar uit het administratief dossier blijkt niet dat verzoekers vader zich bij de gemeente heeft aangemeld met het oog op het verkrijgen van een verblijf in België. De loutere omstandigheid dat verzoekers vader over een verblijfstitel beschikt van een andere EU-lidstaat brengt niet mee dat zijn vader zonder verdere formaliteiten te vervullen automatisch een verblijfsrecht heeft in België. Bovendien was deze Poolse verblijfskaart niet gekend aan het bestuur voor het nemen van de bestreden beslissing, zodat er geen rekening mee kon worden gehouden. Waar verzoeker in het verzoekschrift aanvoert dat zijn advocaat voor het nemen van de bestreden beslissing melding heeft gemaakt van deze verblijfskaart, kan hij niet gevolgd worden. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de bestreden beslissing werd genomen op 22 april 2017 en aan verzoeker werd ter kennis gebracht op 22 april 2017 om 14.40 uur. De mail van verzoekers raadsman dateert eveneens van 22 april 2017 maar van 15.36 uur en maakt bovendien melding van de vasthouding (er wordt immers gevraagd verzoeker in vrijheid te stellen), zodat deze mededeling dateert van na de bestreden beslissing en het bestaan van deze verblijfskaart geen afbreuk kan doen aan de motieven van de bestreden beslissing.

Alleszins wordt herhaald dat de loutere omstandigheid dat verzoekers vader over een verblijfstitel van een andere EU-lidstaat beschikt, niet meebrengt dat zijn vader zonder verdere formaliteiten te vervullen automatisch een verblijfsrecht heeft in België.

Vervolgens voert verzoeker aan dat hij met zijn familieleden op hetzelfde adres woont, dat hij daadwerkelijk afhankelijk is van zijn ouders omdat zijn vader instaat voor zijn zorg en bijstand, dat uit de attesten van het OCMW blijkt dat hij als gezinslid recht heeft op dringende medische hulp en dat uit een doktersattest blijkt dat hij deel uitmaakt van het gezin. Verzoeker lijkt hiermee het motief *“Het bepalen van een gemeenschappelijke verblijfplaats volstaat niet om een gezinssituatie, zoals bepaald in artikel 8 EVRM, te scheppen.”* te betwisten.

In dit verband dient echter te worden opgemerkt dat een gezamenlijke verblijfplaats van ouders met meerderjarige kinderen op zich nog geen gezinsrelatie aantoont in de zin van artikel 8 van het EVRM, zodat het niet kennelijk onredelijk is dat de verwerende partij dit gegeven niet heeft beschouwd als een indicatie van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen immers wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM, Onur v. het Verenigd Koninkrijk, 2009; EHRM, Slivenko v. Letland, 2003; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe

Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Bij de beoordeling of er al dan niet een familie- en gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals onder andere het samenwonen, de (financiële) afhankelijkheid en de reële banden tussen ouder en kind en tussen verwanten. Verzoeker toont met zijn beweringen echter niet aan afhankelijk te zijn van zijn vader of dat zijn vader afhankelijk is van hem. Het voorleggen van loonfiches van zijn vader volstaat niet om aan te nemen dat hij financieel afhankelijk is van zijn vader en het attest van het OCMW toont eerder aan dat verzoeker en zijn vader voor dringende medische hulp niet afhankelijk zijn van elkaar maar wel van het OCMW. Het attest van een dokter dateert van na de bestreden beslissing en stelt dat verzoeker deel uitmaakt van het gezin. In dit verband dient erop te worden gewezen dat dit attest niet aantoont dat ook de door de rechtspraak van het EHRM vereiste afhankelijkheidsband bestaat tussen ouders en meerderjarige kinderen om van een beschermenswaardig gezinsleven te spreken in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Er wordt herhaald dat uit de stukken van het dossier niet blijkt dat verzoekers familieleden op legale wijze op het grondgebied verblijven en dat verzoeker niet aantoont dat zijn vader op basis van zijn Poolse verblijfskaart reeds een legaal verblijf in België zou hebben verkregen.

Verzoeker toont niet aan dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen, evenmin als een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

2.3.2.3. Volledigheidshalve wordt erop gewezen dat verzoeker zich niet rechtsreeks op de schending van een Richtlijn kan beroepen. Zoals verzoeker zelf opmerkt, werd artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn omgezet in nationale wetgeving, met name artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Verzoeker voert niet aan dat deze richtlijn niet op correcte wijze zou zijn omgezet.

2.3.2.4. Waar verzoeker aanvoert dat een onzorgvuldig onderzoek werd gevoerd naar de concrete situatie van verzoeker omdat wordt vermeld dat hij onder een inreisverbod staat terwijl dit inreisverbod van 19 maart 2014 werd vernietigd bij arrest van de Raad nr. 136 982 van 23 januari 2015, kan de verwerende partij gevolgd worden waar zij in de nota stelt dat de bestreden beslissing niet werd genomen op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet dat bepaalt dat de minister of zijn gemachtigde een bevel moet geven om het grondgebied te verlaten wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

Los van het feit dat het van een zekere onzorgvuldigheid kan getuigen om niet te vermelden dat dit inreisverbod vernietigd werd, moet worden vastgesteld dat dit inreisverbod geen motief is voor het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten. Het motief in de bestreden beslissing om een bevel te geven betreft de omstandigheid voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, met name dat hij niet in het bezit is van de bij artikel 2 vereiste documenten. Verzoeker betwist dit motief niet en dit motief volstaat als juridische grond om het bevel om het grondgebied te verlaten te schragen. Kritiek op een overtollig motief, dat *in casu* niet de juridische grondslag van de bestreden beslissing betreft, kan niet tot de schorsing of vernietiging van de bestreden beslissing leiden.

2.3.2.5. Waar verzoeker aanvoert dat de bestreden beslissing gestoeld is op strafrechtelijke veroordelingen en feiten zonder rekening te houden met artikel 8 van het EVRM, dat het aan de verwerende partij toekomt om aannemelijk te maken dat een gevaar voor een nieuwe schending van de openbare orde bestaande is, dat er in het administratief dossier geen proces-verbaal aanwezig is, evenmin enig ander stuk waaruit de concrete omstandigheden kunnen blijken, dat niet wordt verduidelijkt welke omstandigheden ten grondslag liggen die wijzen op een persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging vormt voor de openbare orde of een risico op een nieuwe schending van de openbare orde, dat evenmin wordt verduidelijkt of er elementen voorhanden zijn die erop kunnen wijzen dat verzoeker de neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst verder te zetten, waar verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en het Hof van Justitie in dit verband en aanvoert dat één proces-verbaal niet volstaat, wordt opgemerkt dat ook hier de verwerende partij kan gevolgd worden waar zij in de nota stelt dat de bestreden beslissing niet werd genomen op grond van artikel 7, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet, dat bepaalt dat de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied te verlaten kan geven wanneer de vreemdeling door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden.

Zoals reeds gesteld betreft het motief in de bestreden beslissing om een bevel om het grondgebied te verlaten te geven, de omstandigheid voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, met name dat verzoeker niet in het bezit is van de bij artikel 2 vereiste documenten. Verzoeker betwist dit motief niet en dit motief volstaat als juridische grond om het bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Kritiek op een overtollig motief, dat *in casu* niet de juridische grondslag van de bestreden beslissing betreft, kan niet tot de schorsing of vernietiging van de bestreden beslissing leiden.

2.3.2.6. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen. Zoals reeds gesteld, is de vermelding van het inreisverbod van 19 maart 2014 en de niet vermelding dat dit inreisverbod vernietigd werd door de Raad, niet doorslaggevend omdat dit geen juridisch motief vormt voor het bevel en niet van aard om de strekking van de bestreden beslissing te beïnvloeden, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht op dit vlak niet kan worden aangenomen.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse blijkt dat verzoeker met zijn betoog geen schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

2.3.2.7. Het enig middel is niet ernstig.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan. Dit volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid, van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig april tweeduizend zeventien door:

Mevr. A. DE SMET, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

Mevr. C. HEIRBRANT, toegevoegd griffier.

De griffier, De voorzitter,

C. HEIRBRANT

A. DE SMET